

kering voor ziektebehandeling mogen sluiten; dat de premiën voor de verzekering van ziektebehandeling bij de bijzondere kassen niet lager mogen zijn dan bij de plaatselijke districtskassen; dat bij ziekenkassen uitgaande van vereenigingen de inrichting, het beheer en toezicht moeten geregeld zijn, zooals die bij de districtskas zijn ingesteld.

Dit adres, van een lichaam dat zoo op de hoogte is van het onderwerp, is een belangrijke bijdrage tot de komende ziekteverzekeringwet. De bestudeering er van kan ieder worden aanbevolen.

P. MUNTENDAM.

HET VERGELIJK MET DE FORESTERS. — Het besliste optreden der vereeniging van ziekenfondsgeneesheeren heeft de Foresters blijkbaar doen inzien, dat voor zulk optreden wel ernstige gronden moesten bestaan. Daardoor is het gekomen tot een samenspreking, die tot gevolg had, dat een commissie, bestaande uit 4 Foresters, 4 leden der vereeniging van ziekenfondsgeneesheeren en één bestuurslid van den Geneeskundigen Kring, een onderzoek zal instellen naar den welstand der leden van den Order of Foresters. Wie krachtens zijn welstand niet in een ziekenfonds thuis behoort, zal als particulier patiënt bij den arts zijner keuze gaan en de Order betaalt zijn rekening. De overige leden krijgen de vrije keuze onder alle geneeskundigen, die zich bij den Order wenschen aan te sluiten. Bij de geneeskundigen bestaat nu geen bezwaar meer tegen uitbreiding van de werkzaamheid van den Order, ook tot vrouwen en kinderen.

Weer heeft het oude „si vis pacem para bellum” zijn juistheid bewezen.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

TUBERCULOSE-POSTZEGELS.

In mijn hoedanigheid van secretaris van het Nederlandsch Centraal Comité, tot bestrijding der tuberculose zou ik gaarne een paar opmerkingen maken naar aanleiding van het stukje van den heer BURGER over de tuberculosepostzegels in het laatste nummer van dit *Tijdschrift*.

De heer BURGER heeft het protest van het Comité tegen den heer BLOOKER volmaakt onbegrijpelijk genoemd. Niet voor hem alleen, maar voor ieder.

Ik durf hopen, dat hij het bevattingsvermogen zijner lezers heeft onderschat. Nu, na ons tweede protest, zal hij zelf mogelijk ook tot beter inzicht zijn gekomen, daarvóór zal reeds menigeen, nauwkeuriger lezende dan hij, naar ik vertrouwd, begrepen hebben, dat de ergernis door wat anders dan door de Fransche woorden gewekt was, en dat de heele voorstelling, die de heer BURGER gaf van het geschil tusschen het Centraal Comité en „onzen” afgevaardigde, zooals hij den heer BLOOKER noemt, om in zijn eigen terminologie te blijven „volmaakt” onjuist was.

Dit laat ik echter rusten, want over dat geschil zelf is nu genoeg gezegd. Ik wil alleen iets in het midden brengen over den aanval tegen het Centraal Comité.

De heer BURGER heeft het een volmaakt overbodige mededeeling geacht — ook nu weer omtrent de qualificatie, die moest worden toegepast, geen

oogenblik in twijfel — dat het Comité verklaarde om bijzondere redenen zijn plan om een zegel uit te geven, niet te hebben uitgevoerd. Voor een goed begrip van de zaak kon dit bericht toch mogelijk voor velen waarde hebben, en in ieder geval zal ieder, die van een welwillende beoordeeling niet per se afkeerig was, bedacht hebben, dat deze bijzondere redenen geëerbiedigd dienden te worden, en dat zij, als zij gekend werden, natuurlijk wel een goede verklaring van het uitstel zouden geven. Ik mag de geldigheid dier redenen hier niet nader betoogen, maar wel mag ik vermoeden, dat de heer BURGER, als hij ze kende, betreuren zou, dat wat hij hierover schreef aan zijn verbolgen en al te haastige pen is ontsnapt.

Maar de strijd tegen de tuberculose vraagt daden, geen voornemens, heeft de heer BLOOKER gezegd, en de heer BURGER zegt het hem na. In zijn onkunde alweer. Het zal den schrijver, die, telkenmale dat hij als opperste rechter een oordeel velt, spreekt met een gewisheid, alsof er voor hem geen geheimenissen kunnen bestaan, nu misschien toch reeds opgevallen zijn, dat zijn kennis van dit onderwerp voor eenige aanvulling nog wel vatbaar zou zijn geweest. Zoo is het inderdaad. Van de daden van het Centraal Comité weet de heer BURGER blijkbaar niets, en toch zijn ze er. Maar hij heeft, naar ik vrees, nooit moeite gedaan ze te leeren kennen en althans als redacteur-gérant van dit *Tijdschrift* het Comité van zijn ontstaan af, als zoodanig, steeds volkomen geïgnoreerd en zelfs naar zijn algemeene vergadering nooit een verslaggever gezonden. Slechts van het tijdschriftje „Tuberculose” werd wel eens iets gezegd. Had hij anders gehandeld en eenige belangstelling getoond — zij het maar om scherpe maar zaakkundige kritiek mogelijk te maken — hij zou van die daden niet onkundig zijn. De gelegenheid om van ons werk wat te weten te komen, heeft hij altijd gehad. Ook door informatie bij het Comité zelf, dat hem steeds, gelijk ook nu, als hij zich vóórdat hij schreef wat op de hoogte had willen stellen, zeer gaarne te woord zou hebben gestaan. Welke onze daden zijn, zal ik nu intusschen niet memoreeren: ik schrijf hier niet tot eigen lof, maar tot verweer tegen een aanval, die twijfel doet rijzen of de heer BURGER wel de man is, die anderen tot waardigheid vermanen kan. Maar hij kan, wat wij deden, vinden in de aan zijn redactie gezonden boekjes, waarvan hij trouwens zelfs in dit *Tijdschrift* hier en daar wat had kunnen lezen, en in de courantenverslagen —, en dan dat alles onbeteekenend noemen, als hij wil — niemand betreurt meer dan ik dat onze daden niet belangrijker konden zijn! — maar toch dienen te erkennen, dat de raad aan ons „om ook eens een daad te verrichten”, onnoodig was en nauwelijks zeer gepast.

Dat, wat de heer BURGER „een goede wenk” geliefde te noemen, niet kon worden opgevolgd, omdat men dan met de gemaakte afspraak in strijd zou zijn gekomen, zal hem nu, ten slotte, mede duidelijk geworden zijn.

Zwolle, 14 Januari 1907.

M. W. PIJNAPPEL.

Bovenstaand schrijven, dat in toon en stemming zoozeer afwijkt van wat wij gewoon zijn onzen lezers gaarne voor te zetten, illustreert op onverwachte wijze mijn bezwaren tegen het jongste optreden van het Centraal Comité.

Zulk onsmakelijk persoonlijk getwist is het gevolg, wanneer men het gulden voorschrift, zijn vuile wasch binnenshuis te doen, veronachtzaamt. En dat was het, wat ik het Centraal Comité verweet; niets anders

Merkwaardigerwijze wordt mij in bovenstaanden brief aangewreven, dat ik de bijzondere redenen, waarom het Centraal Comité zijn postzegelplan heeft ingetrokken, niet zou hebben geëerbiedigd. Het tegendeel is waar! Deze redenen waren mij bekend. Zij zijn voor openbaarmaking niet geschikt, en daarom juist had het Centraal Comité over het bestaan van zulke redenen en over zijn gansche plan om zelf tuberculose-zegels uit te geven thans behooren te zwijgen.

Ik vertrouw, dat de lezer mijn bedoeling zal verstaan. Voor mij was niet de feitelijke grond van het geschil tusschen het Centraal Comité en dr. BLOOKER aan de orde. Laat dat geschil worden uitgevochten ter plaatse, waar zulks behoort en liefst nadat de opwinding zal zijn bedaard. Mijn eenige grief is, dat het Centraal Comité bij dit geschil het krantenlezend publiek tot getuigen heeft geroepen. Nu waarlijk reeds met twee „protesten"! Dit was niet alleen „volmaakt overbodig", maar ook direct-schadelijk voor de zaak, die het Comité voorstaat, en daarom „onbegrijpelijk". Van de weldadigheidszegeltjes moest de aardigheid wel af zijn, toen zij het voorwerp waren geworden van persoonlijk gekijf. En moest ook het publiek uit deze prioriteits-twist — ten onrechte voorwaar! — niet den indruk ontvangen, dat bij den strijd tegen de tuberculose eigenliefde en lichtgeraaktheid een al te groote plaats innemen!

Ten slotte brengen de tuberculose-zegels een blijkbaar lang gekoesterde grief aan het licht, deze n! dat onze redactie aan het Centraal Comité niet genoeg aandacht heeft gewijd! Het is waar, wij bepalen ons tot het weer-geven van den inhoud van het orgaan van het Centraal Comité (zie den afgelopen jaargang, II, blz. 734 en 1582!). Naar de Haagsche conferentie zonden wij een eigen en zeer bevoegden verslaggever. Dit te doen naar gewone vergaderingen van het Centraal Comité gaat boven ons bestek. Het Comité echter, zoo handig in het voortbrengen van mededeelingen aan de pers, zal ons en de geneeskundigen in Nederland zeer verplichten, indien het ons van zijn meer of minder belangrijke daden in het belang der tuberculose-bestrijding voortaan mededeeling wil doen toekomen. Wij zullen ze gaarne helpen bekend maken. Zal het Centraal-Comité ook deze goede wenk in den wind slaan?

Het zal overigens den lezer van mijn vorig stukje niet ontgaan zijn, dat ik de woorden „om ook eens een daad te verrichten". opzettelijk tusschen aanhalingsteekens geplaatst, voor rekening van dr. BLOOKER heb gelaten.

Amsterdam, 14 Januari 1907.

H. BURGER.

CORRESPONDENTIE.

ONS GOUDEN FEEST.

De redactie van het *Medisch Weekblad* heeft in haar nummer van 12 Januari op uiterst waardeerende wijze ons herdenkingsnummer en onze feestgave aangekondigd, en ons in welgemeende woorden gelukgewenscht met ons hooggetij. Wij stellen deze kameraadschappelijke gevoelens en de wijze, waarop zij werden geuit, op hoogen prijs en spreken gaarne onze beste wenschen uit voor den groei en bloei van ons weldra dertienjarig zusje.

De Redactie.

